

REBECCA REED

Te vagy az
örökségem

RED ZONE

Rebecca Reed

TE VAGY
AZ ÖRÖKSÉGEM

Copyright © Rebecca Reed

Borító, szöveggondozás: Rebecca Reed

Kiadja a Red Zone Book

*ISBN: (pdf) 978-615-6485-29-8 (epub) 978-615-6485-30-4
(mobi) 978-615-6485-31-1*

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A szervezők írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Tartalom

1. fejezet: Életek.....	6
2. fejezet: A szemtelen rokon	18
3. fejezet: Változások.....	28
4. fejezet: A betolakodó.....	40
5. fejezet: Új otthon.....	50
6. fejezet: Új feladatok.....	63
7. fejezet: Pofonok	76
8. fejezet: Bizonytalanság	88
9. fejezet: Titkok.....	98
10. fejezet: Közeledés	113
11. fejezet: Kínos vacsora.....	122
12. fejezet: Flört	132
13. fejezet: Veszélyes vonzalom.....	145
14. fejezet: Cselszövés.....	155
15. fejezet: Hiány	165
16. fejezet: Kötelességek.....	174
17. fejezet: Megalázva.....	188
18. fejezet: Oliver.....	205
19. fejezet: Érzelmi zűrzavar.....	219
20. fejezet: Megbocsátás.....	232
21. fejezet: Féltékenység.....	247
22. fejezet: Közös munka	264

23. fejezet: Titkos románc	273
24. fejezet: Divatbemutató	286
25. fejezet: Rajongás és félelem	297
26. fejezet: Elkésett vallomás	310
27. fejezet: Szívfájdalom	329
28. fejezet: Távolság	343
29. fejezet: Döntés.....	371
Utószó: Az igazi örökség.....	385

1. fejezet: Életek

Dylan

Dylan már megszámolni sem tudta hányadik kézfogáson és részvénytulajánításán van túl. Kicsit haragudott az anyjára, amiért ennyi embert csődített a birtokra. Jobban szeretne volna, ha szerényebb körülmények között vesznek búcsút az apjától. Most kénytelen idegenekkel csevegni és hallgatni, milyen jó ember volt az öreg, mekkora veszteség a halála, mennyire sajnálják, míg a hozzájuk közelebb állók már rögtön arról kérdezték, hogyan tovább. Az érdekelte őket, mik a tervei, hiszen egy részük az üzleti ügyeik révén érintett volt a jövőbeli döntéseit illetően, és aggódtak. Vagy csak úgy tettek.

Dylan egyáltalán nem értette az aggodalom okát, mert mindegyikük tudta, hogy már évek óta ő vette át az apja helyét a Crawford vállalat élén. Talán még mindig abban a hitben ringatták magukat, hogy az öreg a háttérből irányította a dolgokat, pedig ez nem így volt.

– Rogersék kérik, hogy majd látogassuk meg őket, ha arra járunk. Kedves emberek – karolt belé Carmen.

Dylan a barátnőjére pillantott. Carmen ragyogott. Fényes, fekete ruhája elegánsan feszült hibátlan alakján.

– Valóban azok – felelte a férfi egykedvűen.

– Mi a baj? Ennyire megviselt a temetés? – fordult felé Carmen.

– Inkább ez a sok ember. Anyám sosem tudja hol a határ. Még egy temetésből is képes mulatságot csinálni.

Épp csak a zenekar hiányzik – ürítette ki sokadik poharát.

– Ugyan már! Nem haragudhatsz Amandára. Apádnak rengeteg barátja volt, ő pedig senkit sem akart kihagyni. Nézz rá! – mutatott Carmen az asszony felé, aki egy kisebb társaságot tartott szóval. Amanda vörös hajzuhatagával és a vékony testalkatával hátulról úgy nézett ki, mint egy huszonéves. – Biztosan szüksége van arra, hogy kibeszélhesse magából a fájdalmát.

Erre a megjegyzésre Dylan inkább nem válaszolt. A szüleik között rég elmúlt a szerelem, és már szeretetnek sem volt semmi nyoma. Hosszú ideje csak egymás mellett éltek, és nem együtt. Férje halála sokkal inkább megkönnyebbülés lehetett az anyjának, semmint gyász.

Pedig igazi szerelmi történet volt az övék, amelyről hosszú ideig beszélt mindenki. Amanda szülei nehéz anyagi helyzetbe kerültek, és amikor a lányukat megkérte egy sikeres, ám idősödő üzletember, erőltették, hogy menjen hozzá. Amanda sokáig ellenállt, mert egy másik férfival esett szerelembe, de azt a kapcsolatot senki sem hagyta jóvá, ugyanis Robert nem dúskált az anyagi javakban. Amanda végül kénytelen volt beadni a derekát, és belement az érdekházasságba.

Alig, hogy egybekeltek, Amanda teherbe esett, majd nem sokra rá a gazdag férj elhunyt autóbalesetben. Ezután már semmi akadályja nem volt annak, hogy Robert Crawford újra feltűnjön a színen, és megkérje az állapotos özvegy kezét.

Robert a sajátjaként nevelte Dylant, aki az igazi apjáról szinte semmit sem tudott. A vér szerinti családja azonnal kitagadta őket, amiért Amanda olyan gyorsan újra férjhez ment, így Dylan még az apai nagyszüleit sem ismerhette meg. Helyettük viszont kapott egy remek nevelőapát, akihez – bármilyen is furcsa – sokkal szorosabb szálak fűzték, mint saját anyjához.

Sosem titkolóztak előtte. Dylan az első pillanattól kezdve tudta, hogy ő nem igazi Crawford, habár azt a nevet büszkén viselte.

Apja a rengeteg munkának és kiváló üzleti érzékének köszönhetően gyorsan biztosítani tudta Amanda számára azt a jólétet, amire vágyott, és amit elvártak tőle. Mára az egyik legbefolyásosabb családnak számítottak a régióban, és ahogy Carmen is említette, rengeteg barátjuk, ismerősük és üzletfelük volt.

Dylan már ebben a világban vált felnőtté. Apja mindenre megtanította, és amint befejezte az egyetemet, rögtön komoly felelősséggel ruházta föl. Rábízta a vállalat vezetését, de természetesen ott volt mellette, és fogta a kezét, ha szükségét érezte.

Alig néhány évvel később Robert belátta, hogy fiának nincs szüksége támogatásra, teljesen visszavonult. Még a családi birtokról is elköltöztek egy jóval szerényebb házba a városban, így mindent Dylanre hagytak.

Amanda emiatt is háborgott, mint férje minden egyéb döntése ellen, de kénytelen volt vele tartani. Az sokkal jobban foglalkoztatta, hogy mások mit mondanának, ha különválna a férjétől, mint a hivalkodás. Persze azóta már rájött, hogy a városi létnek is megvoltak a maga előnyei.

Ott kedvére kiélhette magamutogató vágyait. Flancos özszejövetelek, divatbemutatók, opera, jótékonyági estélyek, átadók, és számtalan más olyan elfoglaltsága akadt, ami a birtokon nem volt meg neki.

– Megyek, kiszellőztetem a fejem, addig figyelni anyámra? Hátha szüksége lenne valamire – kérdezte Dylan a barátnőjétől, mert úgy érezte nem bír tovább ott maradni.

– Rendben, szívem, menj csak. Majd én szemmel tartok mindent. – Carmen egy puszit adott a szájára, majd rögtön elsietett valakikhez.

Szokatlanul hüvös volt az idő, ezért is nem rendezték a parkban a búcsúztatást, de így Dylan legalább zavartalanul sétálhatott egyet. Szerette a birtokot. A ház túl nagy volt ugyan, főleg, mióta egyedül lakta, de a hozzá tartozó park, a lovarda, a kis halastó, a kerti lak, a több hektáros erdő mind közel álltak a szívéhez. Mindegyikhez kötötte valamilyen emlék.

– Elnézést, uram! – szólt utána rekedt hangján Edgar, a birtok intézője. – Nem akarom megzavarni a sétájában, de az édesanyja valószínűleg megfeledkezett arról, hogy közölje, a nyári lakban szállásolunk-e el vendégeket. Ugyanis akkor gyorsan rendbe hozatom azt is.

– Nem szükséges. Bőven elférünk a házban, és reggel mindenki távozik, úgyhogy ne készüljenek semmivel – felelte Dylan nem túl sok türelemmel a hangjában.

– Értem, uram. Köszönöm – biccentett kimérten a szikár férfi, majd visszament a házba.

Dylan elsétált a tóig, majd leült az egyik padra, és kinyújtóztatta a lábát. Mozdulataira békák serege ugrott

ijedten a vízbe, és dugták ki kíváncsian a fejüket, vajon ki zavarta meg a békés sziesztajukat.

Dylan sóhajtott egy nagyot. Máris hiányzott neki az öreg. Mindig jókat beszélgettek, amikor meglátogatták egymást. Annyira egyformán gondolkodtak, senki sem mondta volna meg, hogy nem ő az igazi apja. Ugyanúgy szerettek lovagolni, sakkozni, olvasni és a természetet járni. Számtalan közös kirándulást tettek az erdőben, vagy vívtak nagy kártyacsatákat, természetesen tét nélkül. Persze, mindezeket továbbra is művelheti, csak már nélküle.

Könnyek szöktek a szemébe. Harmincéves, és mindjárt úgy fog sírni, mint egy taknyos kölyök. Talán az ital miatt érzékenyült el ennyire, maga sem tudta. Kedvetlenül állt fel, és ment vissza a házba, mielőtt az anyja utána küldetett volna valakit. Mindig ez a megfelelés. Már gyerekkorában is felnőttként kellett viselkednie, emiatt a barátai túl merevnek és koravénnek tartották. Szép lassan el is maradoztak mellőle.

Ahogy belépett a szalonba, tekintetével Carment kereste. A barátnője épp az egyik szobalánynak adott utasításokat. Mindig határozott volt, és pontosan tudta, mit kell csinálni. Erre született – merengett el Dylan egy pillanatra.

Carmen jó családból származó szülők gyermekeként látta meg a napvilágot, akárcsak ő, és így a vérében volt minden, ami egy ekkora ház vezetéséhez szükséges. Pontosán tudta mit illik és mit nem, kit hová ültessen, milyen ételeket szolgáljanak fel, mikor van teaidő, kivel milyen

témákról cseveghet, és hogyan kell a személyzetet irányítani. Dylan már több mint két éve udvarolt neki, és mindenki arra számított, hogy hamarosan megkéri a kezét. Úgy tervezte, hogy a harmadik évfordulójukkor meg is teszi, utána pedig Carmen odaköltözik hozzá a birtokra, ami nem csak azért lesz előnyös, mert mindig láthatja, hanem leveszi majd a válláról a ház vezetésével járó terheket. Persze Edgar értette a dolgát, de számtalanszor várt utasítást tőle, és mindez majd Carmenre hárulhat. A nők jobban értenek az ilyesmihez.

– Merre jártál? – lépett oda hozzá az anyja.

– Sétáltam egyet – vont a vállát zsebre dugott kézzel.

– Ilyenkor? Nem illik elhanyagolni a vendégeket – figyelmeztette, mintha Dylan nem tudná magától is.

Amanda időnként még mindig úgy kezelte, mintha gyerek lenne.

– Ezek a te vendégeid, anya.

– De a te házában. Egyébként pedig mindkettőnk vendégei és apád barátai. Több figyelmet is fordíthatnál rájuk.

– Nem bájcsevegni jöttek, hanem búcsúztatásra. Ha egy kis tisztelet lenne bennük, már rég hazamentek volna – felelte ingerülten.

Amanda felháborodva meredt rá. Dylan már előre tudta mit fog mondani.

– Olyan vagy, mint az apád. – Azzal sarkon fordult, és keresett más beszélgetőpartnert magának.

Dylan csak a fejét ingatta, majd leemelt egy újabb italt az egyik tálcáról, és elvegyült az emberek között.

Liana

Liana elmélyülten olvasta a regényt, amelybe tegnap kezdett bele. Ebédidő volt, de nem különösebben érzett éhséget, így inkább bent maradt az üzletben, és elterült a hintaszékben, ami valójában csak díszletként szolgált az anyjától örökölt virágboltban.

Imádta ezt. Virágillat, színek kavalkádja, kényelmes szék, jó könyv, épp csak a madárcsicsergés hiányzott. Egész álló nap tudott volna így ücsörögni, de dolga volt. Ajkát lebiggyesztve csukta be a könyvet, és ment be a raktárba, hogy valamiféle rendet varázsoljon benne.

Hogy csinálhattam ekkora felfordulást? – kérdezte saját magától, pedig pontosan tudta a választ.

Szétszórt volt, és állandóan keresett valamit, ilyenkor pedig mindig halomra dobálta a holmikat, amit aztán úgy is hagyott. Na, nem azért, mert ennyire rendetlen lett volna, hanem mert állandóan késésben volt. Már rég fel kellett volna vennie valakit, hogy ne egyedül vigye a boltot, de nem tehetette meg. Mióta anyja meghalt, egyedül fizette a bérelt lakásukat. A virágüzletnek is voltak költségei, valamint minden hónapban félre is tett, mert nagy terveket szövögetett. Egyetemre szeretett volna menni, hogy végre diplomát szerezzen, és komoly állást vállalhasson, mert tisztában volt azzal, a bolt bevétele csak az éhenhalástól menti meg. Azt még nem döntötte el, milyen szakot válasszon, csak azt tudta, hogy kertészettel lesz kapcsolatos.

Nem jutott pénz a tandíjra, amiért Liana soha nem is haragudott az anyjára. Megértette, hiszen egyedül nevelte őt. Már az is csoda, hogy önerőből meg tudta nyitni ezt a kis üzletet, és normálisan élhettek. Amikor Liana végzett a középiskolában, azonnal beállt mellé dolgozni. Anyját tehermentesítette ugyan, de a bevételük nem lett több, így mellette takarítást is vállalt az egyik iskolában.

Alig járt el valahová, és nem maradtak barátai. A korábbi iskolatársai mind elmentek főiskolára vagy egyetemre, néhányan közülük végleg el is költöztek a kisvárosból, ahol éltek. Fiúja is mindössze három akadt, ám egyik sem tartott ki túl hosszú ideig, mert megunták, hogy soha nem ért rá. Szinte észrevétlenül repült az idő, és már két éve, hogy magára maradt. Huszonkét éves, és a virágüzleten kívül semmit sem mondhatott a magáénak. Bár ez nem teljesen igaz, mert volt egy macskája és egy vén tragacsa, amivel az árut szokta beszerezni.

– Hahó, van itt valaki? – kiabált be Gina, a szomszéd könyvesboltban dolgozó lány.

– A raktárban vagyok, gyere csak! – kiáltott vissza neki Liana.

Gina megállt az ajtóban.

– Hoztam egy kis sütit, mert gondoltam ma sem mégysz el ebédelni – emelte meg a kezében az apró csomagot.

– Milyen figyelmes vagy! Imádlak! – ölelte át Liana a lányt, akivel már egész jól összebarátkoztak.

Elvette tőle az édességet, majd rögtön ki is bontotta, és kezébe vett egy szelet tortát. Kimentek a pulthoz.

– Na, hogy tetszik? – bökött fejével Gina a regény felé.

– Brutál izgi. Alig tudom letenni, de el ne mondd, hogy mi lesz a vége, mert akkor soha többé nem állok szóba veled! – emelte meg Liana fenyegetően a mutatóujját.

– Képzeld, ma megint itt volt – pattant fel a pultra a vendége.

– Kicsoda? Az a pasi, akiről a múltkor beszéltél?

– Igen – bólogatott Gina izgatottan. – Úgy tett, mint aki hosszan válogat, de közben végig engem stírólt.

Gina talán még annyira sem járt el sehová, mint ő. Igazi kis könyvmoly volt, ráadásul hatalmas szemüveget viselt, és a haját is mindig szigorú kontyban hordta.

– És? Beszélgettetek? – lesett rá érdeklődve.

– Igen. Megkérdezte, hogy merre vannak az útikönyvek, én pedig megmutattam neki.

Liana nem tudta visszatartani a kitörni készülő nevetését.

– Ha így haladtok, tíz év múlva randira is elhív.

Gina durcásan vont a vállát.

– Én legalább ismerkedek, nem úgy, mint te.

– Hát, ha ezt ismerkedésnek lehet mondani, akkor valószínűleg igazad van – libbent oda Liana a bejárathoz, és megfordította a zárva táblát.

Gina is lekászálódott a pultról.

– Akkor kezdődjön a délutáni műszak – sóhajtotta.

– Ne panaszkodj, te csak olvasgatsz!

– Mintha te nem azt csinálnád a helyemben. Sőt! Most is azt csinálod. – A barátnője becsukta maga után az ajtót.

De bizony, hogy azt csinálná. Egész nap csak olvasna. Meg zenét hallgatna. Meg virágokat nevelne. Meg lovagolna is. Talán még a festést is kipróbálná. Álmodozott. Azt az egyet nem vehette el tőle senki.

Miután bezárt, beült az öreg furgonba, és egyenesen haza hajtott. Kivette a postaládából a leveleit, majd ahogy belépett, rögtön a macskájába botlott.

– Azt ne mondd, hogy megettél mindent, amit itt hagytam neked! – korholta meg a nyivákoló állatot.

Ledobta a postát az asztalra, az ölébe vette a szürke kandúrt, és megállt vele a tükör előtt.

– Nézz magadra, Brunó! Láttál te már ilyen kövér macskát? Ugye, hogy nem? – kérdezte tőle, majd maga felé fordította az állatot. – Tudd meg, hogy lusta vagy, és ha így folytatod, még a tányérodig sem bírsz majd elvászorogni.

A macska csak bambán pislogott, majd újra nyávogott egyet.

– Jól van, de holnaptól diétára foglak – adta meg magát Liana, majd félig öntötte a macskája tálját.

Ledobta a cipőjét, és kezébe vette a leveleit.

– Számla, ez is számla, reklám, számla, ez meg mi a fene? – akadt el az egyiknél. – Bell ügyvédi iroda. Mit akar tőlem egy ügyvéd?

Feltépte, és gyorsan átfutotta a rövid írást.

– Hagyatéki tárgyalás? Milyen hagyatéki tárgyalás? – töprengett.

A levélben arra kérték, hogy holnapután jelenjen meg egy bizonyos Robert Crawford hagyatéki tárgyalásán, ráadásul a világvégén, ami jó fél napos autótutot jelentett számára.

– Ez biztos valami tévedés lehet. – Leült, és még egyszer átolvasta a levelet.

Egyértelműen neki címezték, de ez semmit sem jelentett. Úgy döntött, másnap majd felhívja őket, és tisztázza a félreértést.

Reggel nyitás után az első dolga volt, hogy telefonáljon. A levélben megadott számot tárcsázta, és rögtön egy kedves női hang szólt bele:

– Bell ügyvédi iroda. Miben segíthetek?

– Liana Foster vagyok. Tegnap kaptam önöktől egy értesítést – kezdte.

– Igen, üdvözlöm, miss Foster – köszöntette barátságosan a nő. – Ezek szerint megkapta a levelünket. Holnap várjuk az irodánkban. Vagy esetleg nem tud eljönni, azért telefonált?

Liana egészen megdöbben.

– Ez nem valami tévedés? Biztos, hogy rám gondoltak? Ugyanis nekem fogalmam sincs arról, hogy ki az a Robert hogyishívják... – maga elé emelte a levelet – Crawford.

– Nem tévedés. Ön is az egyik hozzátartozója, így örököse is az elhunytak, ezért kapta az értesítést.

Hozzátartozója? Az ő családjában nincs Crawford. Az anyja Martin, az apja pedig – akit soha nem ismert – Foster.

– Esetleg segítene abban, hogy milyen rokonságban vagyok vele? – kérdezősködött tovább.

– Nos, erről az ügyvédúr tudna felvilágosítást adni, de még nincs bent. Viszont, ha holnap eljön, akkor mindenről tájékoztatni fogja önt, miss Foster.

– Rendben. Köszönöm a segítségét, viszlát! – tette le Liana elképedve a telefont.

Muszáj lesz elmennie, hogy a végére járjon ennek az egésznek. Talán valami elfeledett nagybácsi? Vagy egészen távoli rokon, akinek nem volt családja? Lehet, hogy örökölt némi pénzt? De az is lehet, hogy csak adósságot. Hamarosan kiderül.

2. fejezet: A szemtelen rokon

Dylan

Mielőtt az ügyvédhez ment volna, Dylan az anyja háza felé kanyarodott, hogy felvegye őt.

– Mi az? Még el sem készültél? – kérdezte, mivel az anyja még egy köntösben üldögélt az étkezőben, és halál nyugodtan reggelizett.

– Azt hittem tudod, hogy én nem megyek – érkezett az unott válasz.

– Hogyhogy?

– Már miért mennék? Apáddal rég átírtuk a nevedre, ami engem illetett meg. A birtokhoz és a vállalat-hoz pedig, semmi közöm – közölte Amanda, majd ivott egy korty teát.

– Azért jó lett volna, ha engem is tájékoztattok erről – jegyezte meg Dylan, de most semmi él nem volt a hangjában. – Na, mindegy, akkor megyek egyedül. Már úgymint késésben vagyok. – Lehajolt, hogy egy puszit adjon anyja homlokára.

– Majd hívj fel, ha végeztél! – kiáltott utána az aszszony.

Dylan először az irodába ment be, ahol elintézte a legfontosabbakat, majd beszélt a bankárakkal, csak utána indult a hagyatéki tárgyalásra. Egyébként is beszélni akart Bellel, aki nem csak a családot, de a céget is képviselte. Behajtott a parkolóba, és közben fogadta a bejövő hívását.

– Szia, szívem! Este vacsora nálam? – szólt bele Carmen.

Dylan talált egy szabad helyet, és kitette az indexet.

– Lehet róla szó. Hányra menjek? Ezt nem hiszem el. Mit csinál? – mérgelődött.

– Mi az? Valami baj van? – kérdezte Carmen.

– Nem, nincs semmi, csak valaki elfoglalta a helyem. Szóval, hányra menjek?

– Hatra. Várni foglak!

Dylan bosszankodva tette le a telefont, majd lehúzta az ablakot, hogy kiszóljon az ócska furgon tulajdonosának, aki pofátlanul elfoglalta a helyét.

Egy fiatal lány szállt ki belőle. Göndör haját folyton az arcába fújta a szél, melyet igyekezett kisöpörni onnan, de mindhiába.

– Ez az én helyem volt – szólt oda neki.

A lány felé fordult, és szája szemtelen mosolyra húzódott.

– Elnézést, nem volt ráírva a neve.

– De azt láthatta, hogy indexelek.

– Nem, én csak azt láttam, hogy telefonál, és feltartja a forgalmat – felelte pimaszul. Ekkor a mellette lévő helyről épp kiállt valaki. – Látja, már van is helye. Kár volt türelmetlenkednie – vont a vállát, majd elfordult.

Dylan mérgesen parkolt le mellé. Amikor kiszállt, a lány akkor vette ki a hátizsákját a hátsó ülésről.

– Aztán meg ne karcolja az autómat, amikor kiáll! – vetette oda neki.

– Ne aggódjon, valószínűleg jobb sofőr vagyok, mint maga, aki még parkolni sem tud – felelt vele az idegen

–, de sajna nincs időm órákat adni – vigyorgott, majd hátrára kapta a táskáját, és elindult.

Dylan követte, mivel neki is arra volt útja. A lány az irodaház előtt egyszer hátranézett, de nem szólt semmit, csak felvonta a szemöldökét. Bement, ő pedig utána. Együtt szálltak be a liftbe. Dylan már nyúlt volna, hogy megnyomja a négyes gombot, de a lány megelőzte, és ő is ugyanazt nyomta meg.

– Ha nem láttam volna, hogy ugyanoda tart, azt gondolnám követ engem – próbált viccelődni a lány, de Dylan egyáltalán nem találta ezt szórakoztatónak.

A lány látva, hogy nem mosolyog, vágott egy grimaszt, majd elfordult. Ahogy kinyílt a lift ajtaja sebtében kilibent rajta, és ismét ugyanabba az irányba tartott, mint ő. Mindketten megálltak az ügyvédi irodához vezető ajtó előtt.

– Na, jó! Habár nekem is tízre van időpontom, menjen maga! Én addig megkeresem a mosdót – fordult el tőle a szemtelen kísézője, és ott is hagyta.

Dylan megrökönyödve meredt utána, majd kopogtatás nélkül benyitott.

– Jó reggelt, Melinda! – köszönt oda a titkárnőnek az előtérben, majd belépett az irodába.

– Á, Dylan! – lesett fel rá Bell az asztala mögül. – Gyere csak, foglalj helyet!

Bell irodája tele volt halmozva aktákkal. Nem csak a polcok voltak roskadásig megpakolva, de már a falnál álló kanapé és a konzolasztal is meg volt rakva velük. Éppen csak két fotelt hagytak szabadon és az asztalát, amelyeken az aktuális papírokat tartotta.

– Bocs, hogy késtem. Kicsit feltartottak – ült le az egyik fotelbe.

– Nem gond. Mindjárt kezdhetjük. – Bell az iratokat rendezgette maga előtt.

– Szeretném, ha gyorsan lezavarnánk, mert utána dolgom van – tette Dylan keresztbe a lábát, és kényelmesen hátradőlt.

– Tudom, hogy mindig sietsz, de még várunk valakit.

– Ha anyámra gondolsz, akkor ő nem jön. Azt mondta, ők már elrendezték apámmal.

– Nem Amandára várunk – közölte az ügyvéd sejtelenesen.

Dylan felvonta a szemöldökét.

– Akkor kire? – kérdezte, de az ajtó kinyílt mögötte, és Melinda lépett be.

– Mr. Bell, megérkezett miss Foster is.

– Akkor vezesse be, kérem! – intett az ügyvéd.

Dylan nem értette, mi történik. Ki az a miss Foster, és mit keres az apja hagyatéki tárgyalásán? Érdeklődve fordult meg a székében, és akkor egészen megdöbben. Az a szemtelen lány állt az ajtóban, akivel együtt jöttek fel az emeletre.

– Üdvözlöm, miss Foster! Ronald Bell – állt fel az ügyvéd, és kezét nyújtott a most is mosolygó lánynak, aztán felé mutatott. – Az úr pedig Dylan Crawford.

– Nahát, micsoda véletlen! Már találkoztunk az előbb. Liana Foster – mutatkozott be neki a lány kedvesen.

Dylan ahelyett, hogy elfogadta volna a felé nyújtott kezét, az ügyvédjéhez fordult.

– Elmondanád, mi a fene folyik itt, Ronald?

– Türelem, Dylan! miss Foster legalább annyira szeretné tudni, hogy miért van itt, mint te. Kérem, miss Foster, foglaljon helyet!

A lány leült a mellette lévő fotelbe, és egy megvető pillantással jutalmazta az előbbi udvariatlanságát.

– Akkor jó lenne, ha végre felvilágosítaná! – csattant fel újra Dylan.

– Miss Foster – kezdte Bell. – Amit most mondani fogok mindkettőjüket váratlanul fogja érinteni, ezért kérem, nézze el Mr. Crawford esetleges kirohanását.

Milyen kirohanásról beszél ez az ember? Elment az esze, vagy már korán reggel ivott? Dylan semmit sem értett, és Bell udvariatlan kijelentése különösen nem tetszett neki.

– Semmi baj. Lassan kezdek hozzászokni – legyintett a lány.

Dylan legszívesebben felállt volna, hogy ott hagyja őket. Ez a kis fruska itt lekezelően beszél vele, az ügyvédje meg úgy tesz, mintha ő valami szörnyeteg lenne, már amikor épp nem nézi levegőnek.

– Miss Foster, azért hívtam ma ide, mert ön az elhunyt igen közeli hozzátartozója – kezdett bele a mondandójába Bell. – Egész pontosan Robert Crawford lánya.

Dylan szeme kikerekedett.

– Hogy micsoda? – kérdezték szinte egyszerre.

– Ez bizonyára valami tévedés lehet, Mr. Bell. Az én nevem Foster, és nem Crawford, de ezt ön is tudja – hebegte a lány meglepetten.

– Igen, mert az anyja ezt a családnevet választotta magának, de valójában Robert Crawford volt az ön édesapja.

Dylan annyira megdöbbsent, hogy szólni sem tudott. Az apjának van egy másik gyereke, és ez a lány lenne az? Kizártnak tartotta. Akkor tudna róla.

– Ha akarja, erről bizonyítékot is tudok mutatni önnek. – Az ügyvéd egy aktát tolt Liana elé. A lány belelapozott.

Bell végre észrevette, hogy ő is a helyiségben van, mert felé fordult.

– Dylan, ez azt jelenti, hogy ketten örököltétek a birtokot, a vállalatot, és természetesen a részvényeket. Egy szóval, a vagyon egyik fele a tiéd, a másik fele pedig miss Fostert illeti.

Dylan nyomban arra gondolt, hogy valaki meg akarja viccelni. De hát ki, és miért tenne ilyet?

– Ez lehetetlen, Ronald! Ugye most csak szórakozol velem? – találta meg végre a hangját, és rögtön fel is állt, annyira ideges lett.

– Nem. Nem szórakozok. Miss Foster éppen annyira meg van lepve, mint te.

Dylan csak egy pillantást vetett rá, aki valóban úgy ült ott, mintha sokkot kapott volna. Egyenes háttal, ugrásra készen markolta a fotel karfáját, és arcán teljes zavar tükröződött. Dylan mérgesen fordult el tőle.

– Nem érdekel! Ez csakis egy rossz vicc lehet! – kiabálta.

– Ez nem vicc, és kérlek, ülj le, mert még nem végeztem! – mutatott újra a fotelre az ügyvéd.

Ha Dylan nem ismerte volna Bellt már ezer éve, akkor tényleg azt hinné, hogy csak szórakozik. Ám Bell nem az a típus. Nagyon is igaz lehet, amit állít, különben nem

mondana ilyeneket. Ez a szemtelen kis csitri itt mellette a nevelőapja lánya, és osztozkodnia kell vele. Ez mégis, hogyan történhetett meg? És miért csak most értesül róla? Majd felrobbant, annyira dühös lett, de újra leült. Bell kioktató stílusát is csak azért tűrte el, mert az apja legjobb barátja volt, és már gyerekkora óta ismerte. Az öreg már családtagnak számított, és mindig jót akart nekik.

– Nos, miss Foster? Folytathatom? – kémselte Bell a lányt.

Dylan legszívesebben ráordított volna, hogy ne azzal a haszonleső libával foglalkozzon, hanem vele, hisz kénytelen egy idegennek odaadni mindazt, amiért ő és a családja keményen megdolgozott.

– Igen – bólintott a lány.

A hangja megremegett, már közel sem volt olyan határozott és szemtelen, mint az előbb. Úgy tűnt, tényleg megrendítette, amit az előbb hallott.

– Az apádnak, pontosabban az apjuknak csupán egyetlen egy kikötése volt az örökséggel kapcsolatban – folytatta az ügyvéd. – Mégpedig az, hogy miss Foster költözzön a birtokra, és mindketten éljetek ott, valamint Dylan, be kell vonnod őt az üzleti ügyekbe.

Ezúttal Dylan vette fel azt a pózt, amit az előbb a lány.

– Na jó, ez kész röhej! – ugrott fel újra. – Ezt te sem gondolhatod komolyan, Ronald! A semmiből előrángatsz egy vadidegent, majd közlöd, elviszi az örökségem felét, de még azt is elvárod, hogy összeköltözzek vele?

– Ebből elég legyen! – állt fel a lány dühösen. Éles hangja belefojtotta a szót a férfiába. – Mégis mit képzelsz magáról? Maga szerint engem nem ért váratlanul ez az

egész? Huszonkét évesen tudom meg, hogy valójában ki volt az apám. Eszébe se jut, én mit érezhetek? Maga legalább végig tudta, és ismerhette őt! Nem kell ennyire féltennie a pénzét, mert nem kérek belőle! – kiabált könnyes szemmel.

A lány kirohanása váratlanul érte Dylant. Vele soha senki nem szokott így beszélni. Hosszú pillanatig meredten néztek egymásra, majd mindketten az ügyvéd felé fordították a fejüket, mintha tőle várnák a megoldást. Bell csak széttárta a karját, majd a székében hátradőlve várta, hogy lenyugodjanak. Dylan újra a lányhoz fordult.

– Nem ismerem magát. Miért érdekelnének az érzései?
– vágott vissza mérgesen.

– A magafajták valószínűleg a kóbor kutyába is bele-rúgnak, hisz nem az övék – felelte a lány, és közben olyan megvetően nézett rá, amivel csak még tovább fokozta a férfi idegességét.

Dylan már épp szólásra nyitotta a száját, de Bell közbelépett:

– Miss Foster, nem lenne tanácsos visszautasítania. Ez volt az apja utolsó kívánsága. Legalább nézze meg, mit örökölt – tolta elé a papírokat.

A lány elvette, ám szinte rögtön vissza is adta.

– De miért kell ahhoz összeköltöznöm vele? – biccentett Dylan felé.

– Az apja így rendelkezett... – kezdte volna gyözködni Bell, azonban Dylan közbevágott.

– Felejtsd el, hogy én ezzel a nővel lakjak egy fedél alatt!

Az ügyvéd összefonta a karját a mellkasa előtt.

– Pedig kénytelen leszel, különben neked is el kell onnan költözned.

Dylan szinte szédülni kezdett, annyira ideges lett. Mi az, hogy el kell költöznie a birtokról? Tényleg képesek lennének kitenni a saját házából?

– Akár le is mondhatna róla, az előbb közölte, hogy nem kell neki a pénzem – szólalt meg belőle a kétségbeesés.

– Ugye, ezt te sem gondolod komolyan? – ráncolta a homlokát Bell.

– De, rohadtul komolyan gondoltam. Eddig sem tudott róla. El is sétálhatna, és elfelejthetné, hogy itt járt – morogta, majd a lányra nézett. – Vagy esetleg egy bizonyos összegért cserébe hajlandó lemondani róla, miss Foster?

– Elég, Dylan! Úgy teszek, mintha ezt meg sem hallottam volna – állította le rögvest Bell.

– Higgye el, nem kell a pénze, de tudja mit? A maga kedvéért nincs az az isten, hogy lemondjak róla! – szúrta oda neki a lány, és sötét szeme csak úgy csillogott a haragtól.

Dylan szívesen felképelte volna, de azért egy nőt még ő sem képes megütni.

– Oké. Hozzám akar költözni? Legyen – nevetett fel gúnyosan. – De teszek róla, hogy sírva hagyja majd el a birtokot! – emelte felé fenyegetően a mutatóujját.

Liana dacosan felszegte a fejét.

– Aztán csak nehogy maga akarjon hamarabb elköltözni onnan.

– Oké, azt hiszem ebből elég lesz mára. Szeretném, ha mindketten aláírnátok a papírokat – fordította Bell feléjük az iratokat.

Dylannek nem volt választási lehetősége, és ez teljesen kiborította. Kénytelen lesz osztozkodni ezzel a lánnyal, de abban már egészen biztos volt, hogy így vagy úgy, de el fogja üldözni a birtokról. Annak is utána fog járni, hogy tényleg az apja lánya-e, hiszen soha nem említett senki ilyesmit.

– Miss Foster, mikor tudna költözni? – kérdezte Bell a lánytól, miután aláírták a papírokat.

– Van egy virágüzletem – motyogta szégyellősen. – Annak a dolgait még el kell rendeznem, és csak utána.

– Remélem, jó sokáig tart majd – szúrta oda Dylan.

Liana úgy tett, mintha meg sem hallotta volna.

– Semmi gond. Intézzé csak! A papírokon megtalálja a birtok címét. Addigra remélhetőleg Mr. Crawford is megnyugszik majd.

– Te mégis kivel vagy? – kelt ki magából újra Dylan.

– A családdal. Aminek immáron miss Foster is a tagja. Apropos, miss Foster, most már nyugodtan felveheti a Crawford nevet, ha úgy tetszik – válaszolta az ügyvéd.

– Köszönöm. Nekem tökéletesen megfelel a mostani nevem – felelte a lány Dylan szemébe nézve.

– Ha végeztünk, akkor én távoznék – toporzékolt Dylan, mert már nagyon szabadulni akart innen, hogy végre egyedül átgondolhassa ezt az egész képtelenséget.

– Igen, végeztünk – bólintott Bell.

Dylan egyiküktől sem köszönt el, csak mérgesen becsapta maga után az ajtót.

3. fejezet: Változások

Liana

– Tudom, hogy rengeteg kérdése lenne az apjáról, miss Foster, de sajnos várnak az ügyeim – fektette kezét egy hatalmas köteg iratra az ügyvéd. – Azonban, ha majd ide költözik gyakran fogunk egymással találkozni, és ígérem, minden kérdésre válaszolni fogok. Addig is odaadom ezt a bankkártyát. Nyugodtan használja, ha bármire szüksége lenne – nyújtott át Lianának egy borítékot.

Liana máris kedvelte ezt az alacsony, ősz hajú, szemüveges férfit, aki nem engedte, hogy az a kiállhatatlan alak leharapja a fejét. Mosolyogva rázott vele kezét, majd kissé kábultan ment vissza a furgonjához.

A drága, fekete sportkocsi nem állt ott, pedig szívesen végigkarcolta volna, már csak bosszúból is. Oké, biztosan nem csinált volna ilyet, de jó volt elképzelni. Bedobta a táskáját a furgonba, ám miután beült, képtelen volt elindulni. Megtudta ki az apja, és valószínűleg egy vagyont örökölt. Ráadásul van egy bátyja. Egy helyes, beképzelt, pökhendi és rettentően idegesítő bátyja, aki máris utálta őt. Még a haja és a szeme is épp olyan sötét, mint az övé. Ám a természetük egyáltalán nem hasonlított. Ő sosem tudna ilyen arrogáns lenni. Az ügyvéddel is, hogy beszélt? Fogalma sem volt, hogy bírja majd elviselni. Valószínűleg sehogy.

Robert Crawford. Így hívták az apját, és ezek szerint tehetős ember volt. Vajon miért nem kereste soha? Miért

csak a halála előtt jutott eszébe, hogy ő is a világon van? És ami a legfontosabb, az anyja miért titkolta el előle? Biztosan nyomós oka lehetett rá, ha arra kényszerült, hogy más nevet adjon neki. Liana alig várta, hogy mindent megtudhasson.

Csak nagy nehezen indult el, és egész úton próbálta emésztetni a hallottakat. Van egy bátyja. Bármilyennek is látta Dylant az ügyvédnél, mégis csak a testvére, és Liana legbelül nagyon örült neki. Eddig abban a hitben élte életét, hogy senkije sem maradt. Most pedig kiderült, hogy nincs egyedül. Egy testvér mégis csak testvér. Szíve majd kiugrott a helyéből.

Otthon első dolga volt ellátni Brunót, aztán előkötötte a papírokat, hogy megnézzze, pontosan mit örökölt. Kétszer is át kellett olvasnia a listát, mert képtelen volt hinni a számoknak. A papíron szereplő adatok alapján mától vagyonos nőnek számított. Olyan gazdag lett, hogy akár ezt az egész kisvárost megvásárolhatta volna, ahol most élt. Kezébe vette a borítékot, és kihúzta belőle a kártyát.

– Már nem csak kövér, de gazdag macska is vagy, Bruno – pillantott a cicájára, aki elterült mellette a kanapén.

Másnap ugyanúgy elment kinyitni, pontosabban bezárni, de első útja Ginához vezetett.

– Nem fogod elhinni, mi történt velem – tört be hozzá. Gina megigazította a szemüvegét az orrán.

– Ha elmondod, kiderül.

– Megtudtam, ki az apám, és örököltem egy vagon pénzt – közölte vele Liana, mire Gina eltátotta a száját.

– Meghalt az apád?

– Igen, így sajnos már nem ismerhetem meg – szontyolodott el Liana.

– Sajnálom – mondta Gina őszinte együttérzéssel a hangjában.

– Nem is vagy kíváncsi, mennyit örököltem? – tárta szét a karját Liana. Gina szemöldöke a magasba szaladt.

– Brutálisan sokat! Annyira sokat, hogy össze sem tudnám számolni – árulta el lelkesen.

– Csak hülyéskedsz – nevette el magát Gina, majd legyintett egyet, és leült a pult mögé.

– Nem hülyéskedek. Na, figyu! – Liana odament a polcokhoz, és találomra elkezdte lepakolni a könyveket, és lerakta Gina elé.

– Mit csinálsz? Te fogod visszarakni őket.

– Nem, mert mindet megveszem. Ezeket is – tett le hangos csattanással még egy tucatot.

A barátnője a fejét csóválta.

– Neked elment az eszed.

– Üsd csak be, én pedig kifizetem – vette elő a kártyáját magabiztosan.

Gina hezitált.

– Oké, de ha nem lesz rá fedezeted, akkor állatira dühös leszek – emelte fel az első könyvet. Sorban lehúzta mindegyiket. – Sokba kerül – mutatta meg neki az összeget.

– Nem baj. Mehet.

Gina odafordította a terminált. Liana a borítékból elővette a pin kódot, beütötte, és a készülék rögtön jelezte a sikeres tranzakciót.

– Húha! – csúszott ki Gina száján.

– Ugye, mondtam? Gazdag lettem, Gina!

– Akkor már nem leszel virágárus, igaz? – pislogott rá szomorúan.

Gina reakciója egészen meghatotta Lianát. A barátnőjét nem a szerencséje érdekelte, hanem az, hogy itt fogja hagyni.

– Sajnos nem, mert el is fogok költözni. – Átpakolta egy dobozba a megvásárolt könyveit.

– Hová?

– Egy birtokot is örököltem. Odaköltözöm. Úgyhogy ma elintézem a bolt bezárását. Kiírom, hogy ingyen elvihető virágok, mert mit kezdjek velük?

– Ez azért durva – nyögte Gina.

Úgy tűnt, Gina most kezdte felfogni a hallottakat, de Lianának muszáj volt otthagynia, mert ki kellett ürítenie a helyiséget.

Amint kiírta, hogy minden ingyen elvihető, szinte megrohmozták. Egy perc megállása sem volt. Az emberek sorban hordtak el mindent, és néha majdnem össze is vitáztak egymással. Estére teljesen kiürült a boltja. Egy nagy kartonlapra ráírta, hogy eladó, majd a telefonszámát, és kiakasztotta belülről a bejárathoz.

– Vége, anya. Hamarosan új életet kezdek. Szurkolj nekem! – beszélt az üres helyiségnek, majd bezárta maga után.

A következő három nap szüntelenül pakolt a lakásában. Csak a ruháit és az emlékeit akarta magával vinni, na meg Brunót, de a többi holmijától is meg kellett szabadulnia. Nagy részüket felajánlotta jótékonyági célra,

de ott voltak még a bútorok, a csecsebecsék és számtalan olyan dolog, ami egy háztartásban összegyűlik. A tulaj üresen kérte a lakást, úgyhogy a házuk előtt is kitett egy táblát. Onnantól kezdve kész átjáróházzá változott a lakása. Azonban három nap múlva, délutánra a macskája tányérján és ketrecén kívül semmi sem volt benne.

– Indulhatunk? – vette ölbe Brunót, majd betette a hordozóba.

Mielőtt rálépett volna a gázra, egy nagyot sóhajtott. Tudta, hogy háborúba indul, és akkor még úgy hitte, felvértette magát minden rossz ellen.

Dylan

Dylan már útközben fel akarta hívni az anyját, de úgy döntött, jobb, ha személyesen mondja el neki a híreket. Biztos volt abban, hogy az asszonyt sokkolni fogja, ha megtudja, hogy a férjének van egy balkézről született gyermeke, aki ráadásul elviszi a vagyona felét.

Bell még útközben megcsörgette, és nagy vonalakban elmagyarázta neki Robert félrelépésének történetét, de a beszámolójából Dylan tulajdonképpen semmit sem tudott meg. Mindössze csak annyit, hogy az apjának viszonya volt egy nővel, akinek született egy lánya, de aztán eltűntek. Már rettenetesen kíváncsi volt erre az egész sztorira, de a lány előtt nem szándékozott kifaggatni Bellt, mert nem akart teljesen érzéketlennek tűnni. Épp eléggé zavarta, hogy ennyire nem tudta türtőztetni magát. Egyáltalán nem vallott rá ez a viselkedés, de azért ez mégis csak sok volt, még neki is.

Az anyjára a kertben talált rá, ahol egy fűre terített rózsaszín matracon jógázott. Világos vörös haját kontyba tűzte, de a szokásos erős sminkje most sem maradhatott el. Egyik fülében zsinór lógott, bizonyára valamiféle nyugtató zenét hallgatott.

– Nocsak! Nem szoktál ilyen sűrűn benézni hozzám. Csak nincs valami baj? – Lépteire Amanda kinyitotta a szemét, de ugyanúgy mozdulatlan törökülésben maradt.

– Beszélünk kellene – mondta Dylan.

– Akkor ülj le! – bökött az anyja a fejével az egyik közeli kerti pad felé.

Dylan helyet foglalt, és a két kezét összefonva a térdeire támaszkodott.

– Váratlan dolog történt Bellnél – kezdte.

– Éspedig? – kérdezte mozdulatlanul az anyja, és a szeme újra csukva volt.

Dylant rendkívüli módon bosszantotta anyja viselkedése. Ennyi erővel egy szoborhoz is beszélhetett volna valamelyik parkban.

– Nem én vagyok az egyedüli örökös, ugyanis van egy húgom – közölte minden bevezető nélkül. Jó, persze, az a lány nem a húga, de így volt egyszerűbb.

Amanda végre megmozdult, felé fordította a fejét.

– Hát csak megkereste!

Dylan azt hitte rosszul hall. Azon nyomban felpattant, és Amanda elé lépett.

– Te végig tudtál róla? Tudtad, hogy apámnak van egy másik gyereke? – tette ingerülten csípőre a kezét.

– Jaj, Dylan! Persze, hogy tudtam – legyintett az aszszony, majd felállt.

– Akkor miért nem beszéltél róla soha?

– Miért beszéltem volna róla?

Amanda elindult a ház felé, Dylan pedig követte.

– Hihetetlen vagy, anya! Apámnak van egy lánya, és én nem is tudtam róla!

Amanda bement a nappaliba, majd öntött magának egy italt. Dylant meg sem kínálta, bár ő is szívesen legurított volna egyet, de még vezetnie kellett.

– Ugyan már, fiam! Az a nő nem a testvéred, te is tudod. Inkább azt mondd meg, mit hagyott rá apád!

Dylan azt hitte, Bellnél jobban ma senki sem idegesítheti fel. Tévedett. Az anyja sokkal jobban felbosszantotta, de visszafogta magát, mert információra volt szüksége.

– Mindennek a felét kapja, és beköltözik a birtokra. – Karba tett kézzel az ajtókeretnek dőlt.

Most ő fogja végignézni anyja tombolását, mert tombolni fog, kétsége sem volt felőle. Nem is kellett sokat várnia. Anyja először csak köhögött a félrenyelt ital miatt, aztán elkerekedett szemmel rikácsolni kezdett.

– Hogy micsoda? Mégis, hogy gondolta ezt az apád? Elment az esze? Öregségére biztos, hogy elment az esze! Szó se lehet róla! Az a nő nem költözhet a birtokra, és nem örökölhet semmit!

– Ha úgy vesszük, ő a vér szerinti örökös – csúszott ki Dylan száján. Ez csak most jutott az eszébe. Az a lány vér szerint is Crawford, nem úgy, mint ő.

Amanda döbbenten meredt rá.

– Hogy mondhatasz ilyet? Te vagy a jogos örökös. A házasságkötésünkkel másodlagossá vált a vérvonal. Robert

téged nevelt fel, nem pedig az a kis cafkát – dühöngött, és járkálni kezdett a helyiségben.

– Nincs választási lehetőségem. Oda kell engednem, különben elveszítek mindent. Ez volt apa kérése.

– Az apád nem normális! Micsoda szégyent hozott rám! Így mindenki tudni fog arról, hogy félrelépett. Rajtam fognak nevetni – siránkozott Amanda égre emelt kezekkel.

Ez a műsor Dylant rendkívül untatta. Az anyja mindig is jól értett a drámákhoz.

– Jellemző, hogy rögtön magad sajnáltatod. Talán, ha időben szólsz erről, akkor megakadályozhattuk volna ezt az egészet! – hordta le Dylan.

– Honnan tudhattam volna, hogy apád ilyen fog csinálni? – perdült felé Amanda. – Soha nem került szóba az a gyerek. Azt hittem, rég túltette magát rajta.

Dylannek volt egy olyan érzése, hogy itt sokkal többről van szó. Ha az anyja tudott a lányról, akkor azt is sejtette, hogy az örökségből sem marad ki. Valami nagyon nem stimmelt ebben a történetben.

– Oké, akkor, ha kissé lecsillapodtál elmesélhetnéd, hogyan is történt ez az egész. – Leült az egyik kanapéra.

Amanda megállt, és elgondolkodva az egyik komódnak támaszkodott. Először a kezében tartott italát bámulta, és csak utána kezdett bele.

– Nem olyan bonyolult, fiam. Hat-hét éves lehettél, amikor apáddal már teljesen elhidegültünk egymástól, és külön utakon kezdtünk járni. Tudod, nekem is vannak bizonyos igényeim... – Ellökte magát a szekrénytől, és leült az egyik fotelbe.

– Nem ez a része érdekel, anya – szólt közbe Dylan, mert egyáltalán nem akart hallani anyja szexuális életéről. Pontosan tudta, hogy mindig volt valakije.

– Apád szerint megváltoztam, de szerintem ő változott meg.

– Anya, a lényegét! – figyelmeztette újra.

– Mindegy. Apáddal megállapodtunk, hogy diszkréten kezeljük az ügyeinket, és megegyeztünk, bármi történjék is, nem válunk el, mert nem akartuk széthordani a kemény munkával megszerzett vagyont. Aztán apád elkövette azt az ostobaságot, hogy teherbe ejtette a szeretőjét, de állta a szavát, és velünk maradt. Ennyi a történet – tárta szét a karját Amanda.

Dylan azonnal tudta, hogy nem lehet ennyi. Az apja jó ember volt. Biztosan nem engedett csak úgy szélnek egy állapotos nőt, aki az ő gyerekét várta.

– És a nő egyszerűen csak lelépett? – kérdezte kételkedve.

– Megharagudhatott, majd eltűnt. Utána nem hallottunk felőle. De ezek szerint apád mégis felkutatta. Hogy lehetett ennyire ostoba? – Amanda felállt, és újabb italt öntött magának.

Dylan úgy gondolta, egyelőre elég volt ennyit tudnia.

– Dolgom van. Később még beszélünk – állt fel ő is, és elindult a kijárat felé.

– Mit akarsz csinálni? Ugye, nem hagyod, hogy csak úgy elvegye a pénzed? – szólt utána Amanda.

– Még nem tudom, anya. Majd kitalálok valamit – felelte hátra sem nézve.

A történetek után már nem sok kedve volt ügyeket intézni, de ez is a munkájához tartozott, úgyhogy miután magára hagyta az anyját, nyakába vette a várost. Az egyik tárgyalása annyira elhúzódott, hogy fél órát késett Carmentől.

– Már azt hittem, soha nem érsz ide. Pontban hatra rendeltem a vacsorát, és szerintem már ki is hűlt – fogadta egy futó puszival a most is tökéletes megjelenésű barátnője.

– Nem baj, majd megmelegítjük. – Dylan követte Carmen az étkezőbe, és fáradtan rogyott le az egyik székre.

– Mesélj, milyen napod volt ma? – tette fel a szokásos kérdését a nő, miközben az ételt csomagolta ki.

Fehér, rövid szoknyája szépen feszült a fenekén. Ha Dylannek nem lett volna ilyen vacak kedve, akkor felőle a vacsora egészen is kihűlhetne.

– Szörnyű – sóhajtott, mire Carmen meglepett arccal fordult felé.

Dylan elmesélte neki is, ami az ügyvédnél történt.

– Ezt nem hiszem el! Mégis, hogy képzeli az a lány? Elveszi a pénzed, és még össze is akar költözni veled? – csattant fel Carmen is.

Úgy látszott, rajta kívül senki sem tartotta érdekes információnak, hogy van egy majdnem húga. Bezzeg a pénz! Az mindenkit érdekelt. Persze őt is, de azért ez a lány... Mégis csak különös.

– Azt nem mondanám, hogy akarja, de ez lényegtelen, és egyébként sem velem, csak a házba. Ha úgy akarom, észre sem veszem, hogy ott van – felelte fáradtan.

– Komolyan ennyire tisztességtelen? Képes elvenni azt, ami a tiéd? Egy igazi számító dög lehet – háborgott tovább Carmen, és csak úgy csapkodta, ami a keze ügyébe került.

– Egyáltalán nem ismerem, úgyhogy ezekre a kérdésekre nem tudok válaszolni. Nem hagynád abba? Még valamit összetörsz! – szolt rá, miután a nő a tányérokat is nagy csörömpöléssel tette le a konyhapultra.

– Anyád mit szól ehhez? – hagyta Carmen figyelmen kívül a kérését. – Szegény, Amanda! Biztosan teljesen ki van készülve.

Dylant meglepte, hogy Carmen az anyját sajnálja helyette, és már rettentően fárasztotta is ez az egész.

– Nem vacsorázhatnánk inkább? – kérdezte.

Carmen mérgesen pakolta ki elé az ételeket. Dylan ilyenkor egyáltalán nem találta vonzónak őt, pedig a barátnője meglehetősen feltűnő szépség volt lángvörösre festett hosszú hajával, karcsú alakjával. Akárcsak egy igazi modell, ami nem is állt olyan távol tőle, hiszen modellügynökséget vezetett. Hiába a szépsége, amikor haragos volt, az arca eltorzult, egy csepp kedvesség sem sugárzott a tekintetéből, ahogy most sem.

– És mit akarsz csinálni? – faggatta tovább Carmen, miután leült vele szemben.

Csak nem akart leakadni a témáról, Dylant pedig egyre inkább kezdte elveszteni a türelmét.

– Egyelőre semmit. Beszélnem kell Ronalddal, utána majd okosabb leszek. Jó étvágyat! – látott neki az ételnek, ezzel is jelezve Carmen felé, hogy eleget beszéltek már a dologról.

– Ugye, nem nézed ölbe tett kézzel, hogy kisemmizzen? – toltá duzzogva magába a falatokat a nő.

– Már miért semmizne ki? A felét örökölte. Habár az sem kevés, de azért még bőven marad.

– Dylan! Ez úgy hangzott, mintha máris beletörlődtél volna – csapta le az evőeszközöket a kezéből Carmen. – A sarkadra kell állnod!

A férfi ezt már nem bírta tovább. Vacsorázni jött, beszélgetni, és esetleg ágyba bújni, erre ezt kapta.

– Oké, én ezt meguntam. Épp olyan vagy, mint az anyám! Köszönöm a vacsorát! – állt fel, és dühösen kirohant az ajtón.

Sosem csinált még ilyet, de most faképnél hagyta Carmen, aki a döbbenettől szóhoz sem juthatott, mert nem ment utána. Dylan nem érette, mi ütött a nőkbe. Úgy háborogtak, mintha ez az egész történet róluk szólna. Az ő pénze, és neki kell majd egy idegennel együtt élnie, nem pedig nekik. Teljes mellszélességgel támogatniuk kellene, ehelyett számonkérték, mintha ő tehetne erről az egészről. Persze nagyon meglehet, hogy Carmen már közös vagyonként tekintett az örökségére, és sokkal inkább a saját jövője miatt aggódott.

